

hængte, og de store Tyve, der skulde kunne faa Lov at løbe. Den højtærede Finansminister tog udtrykkelig Forvaring mod, at han vilde sige, at Kontorchef Hald var en af de smaa Tyve, medens han overlod til Tingets Medlemmer at tro, hvad de vilde, om, hvad han mente med de store Tyve. Jeg vil spørge hvert eneste af de ærede Herrer Medlemmer her i Tinget, det være sig mine Meningsfæller eller mine Modstandere, om de ikke af denne Ytring af Finansministeren fik det Indtryk, at Finansministeren mulig med de store Tyve vilde have underforstaaet de Herrer J. C. Christensen og Berg? (*Stemmer*: Nej! Nej!). — Naa ikke det? Det havde været nok saa rart, om den højtærede Finansminister saa, naar han ikke havde det til Hensigt, udtrykkelig havde undtaget de to Mænd. Men det glæder mig overordentligt, at de Herrer finde, at det ikke kan være muligt, at Finansministeren ved at tale om de store Tyve har tænkt paa Berg og J. C. Christensen. Men saa vil jeg henstille til den højtærede Finansminister, at han fortæller, hvem det var, han tænkte paa ved de store Tyve. Den højtærede Finansminister ser, at denne Bemærkning kunde misforstaas, og det er ikke værd at aabne Plads for mere Misforstaaelse end højst nødvendigt. Men det glæder mig altsaa at konstatere ved Afbrydelsen her fra socialdemokratisk og radikal Side, at det kan ikke efter de Herrers Opfattelse have været indenfor Finansministerens Tanke, hvad jeg formodede. Det vilde ogsaa være urimeligt, det vilde være ganske taktløst, hvis Finansministeren havde tænkt paa Berg og J. C. Christensen i denne Forbindelse. Men jeg nærer ingen Tvivl om, at der er mange, der have ment, at det just var dem, Finansministeren blandt andre havde i Tanke.

Jeg har altsaa her nu peget paa enkelte af de stærke Udslag af Partimisbrugen af det Spørgsmaal, som vi beskæftige os med, og jeg har gjort det for at understrege, at det, Tinget nu maa, er at træffe en hurtig og positiv Afgørelse. Jeg har nævnt Betænkningen af 6. Maj, som det Udvalg afgav, der efter Forslag fra Repræsentanter fra alle Partier blev nedsat i forrige ordinære Rigsdagssamling. De Herrer Repræsentanter for de Radikale og Socialdemokraterne vare den 6. Maj rede til at indstille til Folketinget her, at Berg og J. C. Christensen skulde anklages for Rigsretten. Det vare de færdige til, og de sige fremdeles, eller rettere sagt de sige det atter, thi „fremdeles“

kunde tyde paa, at der er en bestemt lige Linie fra 6. Maj til nu, og det er der ikke, at en saadan Rigsretsanklage skal og bør rejses baade mod Berg og J. C. Christensen. Den højtærede Konseilspræsident er endog gaaet saa vidt, at han overfor „Berliner Tageblatt“ omhyggelig har gjort Rede for, at der vilde blive rejst Rigsretsanklage, for denne Rigsretsanklage vilde de Radikale og Socialdemokraterne stemme, om Højre vilde gøre det, har Konseilspræsidenten til Beklagelse for „Berliner Tageblatt“ endnu ikke faaet oplyst. Altsaa, saa sikker er man i sin Sag, at Rigsretsanklage skal rejses, at Konseilspræsidenten ikke undser sig ved overfor et fremmed Blad at sige, at det skal ske, og at de to mest ministerielle Partier ere færdige til at rejse den.

Men naar Forholdet er det, spørge vi de Herrer: Hvad tøve de da efter? Den 6. Maj erklærede De, at Rigsretsanklage bør rejses. Rigsdagen traadte sammen den 9. Juni til en ekstraordinær Samling og var samlet lige til Oktober Maaned, men de Herrer lod Rigsretsspørgsmaalet ligge, De fremsatte ikke noget Forslag om Rigsretsanklage. Det viste, at De ikke havde nogen stor Hast. Nu kunne De sige: Ja, men vi vare samlede for noget andet end for Rigsretsanklagen, Rigsdagen var samlet for at behandle Forsvarssagen. Men denne Parade hjælper ikke de Herrer. Socialdemokraterne fremsatte en Række private Forslag, og de Herrer Radikale fremsatte ogsaa et Forslag, et Forslag om Grundlovsforandring. Altsaa Forslaget om en Grundlovsforandring fandt De det paa det Tidspunkt mere nødvendigt at fremsætte end Forslaget om Rigsretsanklage. Nej, de Herrer have ikke haft Hast. Først efter at det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard), det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) og vistnok flere, ogsaa et Medlem af Højre, havde peget paa det politisk uanstændige — for det var jo det, de gjorde — i at lade denne Sag forsumpe og at lade dette Spørgsmaal henstaa uden Afgørelse for at kunne tages op til Brug, naar Brug var ønskelig, først da faa de Herrer paa Regeringsbænken og i Regeringspartiet travlt. Men saa fik de ogsaa travlt for Alvor. Saa vilde de partout have, at dette Forslag skulde have været ført her igennem Tinget uden Forhandling, saa at vi dermed stiltiende godkendte, at Spørgsmaalet om Rigsretsanklage mod Berg og J. C. Christensen